

Всички дѣца заедно съ учителя и учителката се прибраха при мене подъ шатрата — трапезария. Тука е твърдѣ хладно и приятно. Между колониститѣ има и много малки дѣчица — 5 годишни. Тѣ първия день, кога отишли тамъ, недѣлени отъ баща и майка, почнали да плачатъ и да искатъ да се върнатъ въ София, ала малкиятъ Славчо ги разубѣдилъ.

Спалнята на момчетата.

— Защо плачете бе? Я стойте тука. Ще видите, че тука е по-добрѣ, по-весело отколкото въ дома. Тамъ горещо, прахъ, нѣма хубаво ядене, а тука всичко добро. Въ дома, кога не слушате, ви биятъ, а тука учителитѣ ни обичатъ. — Хей, Граблашевъ Владимиръ, не дѣй мисли тамъ, ами земи топката, ритай я насамъ.

Дръжте бе, хайде! Ритайте, ритайте! . . .